

A HÉJ ÖSSZEESKÜVÉSE A MAG ELLEN

avagy: MI MINDENRE SZOLGÁLHAT EGY ÓRA-ÁTÁLLÍTÁS?

„1991 januárja óta a következő tézist képviselem – röviden fogalmazva. Az európai történelemben a VII., VIII. és IX. század művileg beiktatott időegységet képez. Ennek nincs semmiféle reális története, úgyhogy maradék nélkül törölendő, az előtte és utána lévő időszakok pedig közvetlenül, vagy csupán kis eltéréssel összekapcsolandók. A kérdéses időközt ekkori tudásomnak megfelelően pontosan behatároltam: a fiktív, kitalált időszak 614. augusztus végétől 911. szeptember elejéig tart. Egy ilyen precíz adatolást azonban csak a további kutatások fényében erősíthetünk vagy változtathatunk meg.”

Heribert Illig, 1999

A két könyv, amely egyetlen kötetbe szerkesztve most először olvasható a német eredetihez képest „idegen” nyelven (a szerző által számunkra értelemszerűen átdolgozott szöveggel), így együtt méltán tekinthető mérföldkőnek a legújabb kori nyugat-európai középkorkutatásban. Minthogy Heribert Illig átgondoltan és élvezetesen ír – ne felejtjük el: elsődleges tanultságát tekintve rendszeranalitikust tisztelhetünk benne! –, nincs szüksége rá, hogy előszó gyanánt tartalmi kivonatot adjuk ehelyütt a művének. Célszerűnek látszik inkább arra összpontosítani figyelmünket, milyen tanulságokkal szolgálhat a kezünkben tartott vastag írásmű a mi történelmünk helyesebb megítélése, illetve teljesebb megértése irányában.

Mindenek előtt tudomásul kell vennünk – maga Illig figyelmeztet rá, szóban és írásban egyforma higgadsággal és példamutató felelősségérzettel –, hogy a hazai (értsd: a német) történettudomány felkentjei, amennyiben egyáltalán figyelmükre méltatják munkásságát, elindulása óta folyamatosan hol sarkatánnak, hol kalandornak, hol egyszerűen és nagyvonalúan hazaárulónak bélyegzik őt. Nyilvánvalóan azzal a sötét szándékkal, hogy elhallgatásra bírják. Illiget azonban nem lehet ilyen kisstílusú gáncsoskodásokkal meghátrálásra kényszeríteni.

A tét kétségtelenül nagy. Az a kerek 300 éves időszak, amelyet Heribert Illig kiiktat a középkor történetéből, gyakorlatilag az összes dicsteljes eseményt, illetve csodálatra méltó hőst magában foglalja, amelyre, illetve akire az újkori nyugat-európai, azon belül a német – nem csekély! – önbecsülés alapozódott. Gondoljunk csak el: az egész fényes Karoling-birodalom – amely egyébként a legújabb kori „Európa-ház” koncepciónak is alapjául szolgál! –, azonkívül a nyugati gótok, a longobárdok (csupa germán náció!) mintaállamai, a szigetország tündöklése Nagy Alfréd alatt, a dicső nagyszláv állam, amelyet oly rút önkényességgel számoltak fél (!) a „barbár” magyarok... – mindez egy csapásra törlődik a történelemkönyvekből. Igazán nem csodálkozhatunk, ha az Illig-műveket nem sietnek lefordítani franciára (Nagy Károly, óh!), angolra (Nagy Alfréd, óh!) vagy éppen valamelyik szláv nyelvre.

Heribert Illig pontosan tudja: ezt a harcot nem lehet magányos farkasként megvívni. Kezdetből fogva kiváló munkatársi gárda veszi körül, akik körében úgy lehet megvitatni egy-egy

sarkalatos fontosságú kérdést, hogy az embernek nem kell minduntalan hátba döféstől tartania. (Bár ami azt illeti, szabályerősítő kivételek itt is akadnak, amint azt a hovatovább botrányossá fajult plágium-viták példázzák a korábban közeli munkatársnak számító Uwe Topperrall!) Mindenesetre jó lesz idejében megtanulnunk az olyan, Illiggel együtt is, magukban is figyelemre méltó tanulmányokat, illetve könyveket publikáló szerzők nevét, amilyen például: Hans-Ulrich Niemitz, Angelika Müller, Christian Blöss (Berlin), Manfred Zeller (Erlangen), Gunnar Heinsohn (Bremen), Klaus Weissgerber (Ilmenau) – hogy csak a „mi ügyünkben”, azaz magyar vonatkozásokban is legjelentősebb írást szerzőit említsük. (2001. szeptemberi adat szerint a közvetlen munkatársak köre meghaladja a százast.) Fontos körülménynek tekinthetjük az Illig által összefogott kutatócsoport eredményes működése, különösen pedig e működés tágabb értelmű hatékonysága szempontjából, hogy mindjárt indulásuktól, konkrétan 1989-től, önálló folyóiratban teszik közzé eredményeiket (Vorzeit, Frühzeit, Gegenwart – 1995-től Zeitensprünge néven), a legfontosabbnak ítélteteket pedig, akár csak az őket ért támadások, valamint a rájuk adott válaszok teljes szöveganyagát azon frissiben felviszik az Internetre. Ilyen módon letagadhatatlanná és – legalábbis a perdöntő jelentőségű felismerések esetében – meghamisíthatatlanná, illetve kisajátíthatatlanná válik korszakos jelentőségű munkásságuk.

Hasonlóképpen fontos kérdésnek tűnik – annak tekintik maguk is – az úttörő elődök számbavétele, szellemi hagyatékuk elemző feldolgozása, mai tudásunk fényében történő folyamatos újraértékelése. Alaposabb vizsgálatra kiderül ugyanis, hogy a jelenleg mértékadónak számító történelmi korszakolás fél évezredre sem tekinthet vissza, hitelességének megkérdőjelezői között pedig olyan, a maguk korában igen jelentékeny személyiségeket üdvözölhetünk, mint a XVII-XVIII. század fordulóján tevékenykedő francia jezsuita egyháztörténész, Jean Hardouin, a három évszázaddal később a bázeli egyetemen professzori minőségben tanító Wilhelm Baldauf, vagy a XX. század derekán Németországban munkálkodó, Illigék közvetlen előfutárának számító Wilhelm Kammeier.

Ha a két Illig-könyv (Das erfundene Mittelalter, 1996., Wer hat an der Uhr gedreht?, 1999.) szakmai előkészítése csaknem fél, illetve egész évtizedet vett igénybe, akkor az utóéletükről elmondhatjuk, hogy legalább ugyanilyen igényességgel munkálódik. A „kitalált középkor” ugyanis sokkal több megoldatlan kérdést rejteget, mint amennyit szerzőnk kétkönyvnyi terjedelemben fel tudott dolgozni. A fő célpont természetesen továbbra is a Karoling-kor, amely ebben a kutatási vonulatban amolyan állatorvosi tehénnek számít, minden elképzelhető betegség-típust magán szemléltetvén. Érdekes belelapoznunk például a Zeitensprünge (magyarul: Időugrások) című folyóirat 2001/3. számába, ahol Heribert Illig és Günter Lelarge a „Karoling-kori” Ingelheimből származó épületmaradványok datálási problémáival foglalkozva adatokat idéz a legfrissebb, és feltétlenül mértékadónak számító – az ott folytatott ásatások leleteit bemutató és értékelő – katalógusból, amint következik:

„Monolit oszlop. Római (II. század?)”

„Oszloplábazat. Római vagy VIII. század vége.”

„Kompozit oszlopfő. Római (II-III. század) vagy VIII. század vége.”

„Korinthoszi oszlopfő. Római (II. század?) vagy VIII. század vége.”

„Gerendázat töredékei. Római vagy VIII. század vége.”

„Fal- és padlólapok. Római és VIII. század vége.”

Az idézet, úgy véljük, nem igényel bővebb kommentárt. Egy tiszteletteljes kérdést mégis megkockáztatnánk vele kapcsolatban. Vajon milyen mértékben adhatunk hitelt az olyan „mértékadó” vélekedéseknek, amelyek öt-hat évszázadnyi toleranciával határoznak meg egy-egy középkori – tehát nem is a történelem előtti korból származó – leletet? Az ilyen és ehhez hasonló esetek – Illig tucatszámra idézi őket írásaiban – bennünket méltán emlékeztethetnek a középkori magyar király-koronázó és temetkező hely körüli bonyodalmakra, amelyekről Illigekkel csaknem egy időben értekezett Bradák Károly, Fehérvár – fehér folt című, ugyancsak agyonhallgatott (bár így is két kiadást megért) kitűnő könyvében.

Ezzel máris a közepébe csöppentünk az Illig-mű magyar vonatkozásainak. Bár maga nem nyilatkozik expressis verbis erről a kérdéskörrel, egyik kutatótársa, Klaus Weissgerber mégiscsak az ő nyomdokain haladva mutatja ki a Zeiteinsparungen fentebb idézett számában, hogy jelenlegi tudásunk szerint a magyar krónikás hagyomány őrizte meg leghitelesebben az eredeti – a később betoldott 300 évet még nélkülöző – időszámítási rendszert. Eszerint Atillától számítva az ötödik generációba esik Álmos fellépte, ami a jelenlegi hivatalos időnyilvántartási rendszerben képtelenségnek tűnik. (Nota bene: egyebek közt éppen ez a „képtelenség” jogosítja fel akadémikusainkat arra, hogy széltében-hosszában kétségbe vonják krónikáink szavahihetőségét!) Ha azonban az Atilla halála (453) és Álmos fellépte (800-as évek dereka, mai időszámításunk szerint) közül kiiktatjuk a művileg ide erőltetett 300 évet, az így adódó időtáv éppen megfelel a nevezett öt generációnak. Amint azt Weissgerber úr igazi német alaposággal kimutatja: sem többnek, sem kevesebbnek. Ami pedig az Árpádi honfoglalás valódi időpontját (895 helyett 595) illeti, az a lehető legjobb megközelítéssel idézi emlékeztünkbe az eddigi spekulációk szerinti „avar” honfoglalás dátumát. (Emlékeztetőül: a magyar krónikák csakis hunokról – „primus ingressus” – és magyarokról – „secundus ingressus” – beszélnek, az „avar” név még elszólásként sem fordul elő bennük!) Méltán írhatja Klaus Weissgerber, idézett tanulmányában: „Illignek mindig is nehézséget okozott, hogy téziseit pozitív történeti forrásadatokkal közvetlenül bizonyítsa. A magyar Képes Krónika adatai ennél fogva egészen különleges fontosságúak.”

Látni fogjuk, Illig egyetlen időponthoz, két hatalmi csoportosuláshoz, három helyszínhez, és ugyanennyi személyhez köti az „óra átállításának” műveletsorát. Nos, ennek a gondolatmenetnek valamennyi tétele erőltetés nélkül összefüggésbe hozható a mi történelmünk két sorsdöntő eseményével, az Árpádi „honfoglalással”, illetve a Szent Istváni „államalapítással”. Az előbbi felé VII. Bízorbanszületett Konstantin, Bizánc ura, az utóbbi felé II. Szilveszter pápa és III. Ottó német-római császár mint az óra-átállítás Illig által posztulált fő értelmi szerzői teremtik meg a közvetlen átlátás lehetőségét. Mint ismeretes, Konstantin császár A birodalom kormányzásáról című munkája a honfoglalás előzményeire, lefolyására, illetve utóéletére vonatkozólag tartalmaz fontos, máshol elő nem forduló adatokat, II. Szilveszter és III. Ottó (mester és tanítványa) pedig az állítólagos „koronaküldés” eszközlőiként a magyarság „felzárkóztatása” – értsd: betagozása a judeo-keresztény normák szerint kormányzott Nyugat-Európába – ügyében serénykedtek az ezredforduló táján. Éppen akkor, amikor szerzőnk szerint a mesterséges idő-gyarapításra sor került. Mármost ha az ügyünkben leginkább exponált „trojka”, a két császár és a pápa működésének Illig által azonosított fő helyszíneit – ezek: Bizánc (a mai Isztambul), Köln és Róma – térképre vetítjük, nyomban megvilágosodik az egész műveletsor tétje: az ilyen módon kirajzolódó, felül enyhén kihasasodó háromszög ugyanis a Kárpát-medencét fogja keretbe! (Stílszerűbben fogalmazva: harapófogóba!) De vajon mi indokolhatja, hogy éppen ez a terület került az összehangolt hadművelet célkeresztjébe, s miért éppen ezt a fajtáját választották a hadviselésnek az akció irányítói? Két kérdésről van szó – a válasz is csak két lépésben adható meg. (A pontosság kedvéért meg kell jegyeznünk: ezeket a kérdéseket Illig sem itt, sem máshol nem fogalmazza meg, így természetesen választ sem kereshet rájuk. Ebben az esetben, minthogy „nostra res agitur”, azaz kifejezetten a mi ügyünkről van szó, a stafétabotot nekünk

kell átvennünk tőle!)

Először is tudnunk kell – elég egy pillantást vetnünk a térképre, és ez a tény nyilvánvalóvá lesz számunkra –, hogy a Kárpát-medence: Európa kellős közepe. Kicsit patetikusabban fogalmazva: kontinensünk szíve, ha van, itt dobog. A természet különös kegyéből kifolyólag minden irányból tökéletesen védett, minden tekintetben önálló földrajzi-ökológiai egység. Tapasztalati tény, és nemcsak a múltra vonatkoztatva: aki ura a Kárpát-medencének, az ura Európának. Hozzá képest Róma is, Köln is, Bizánc is... – bizony, bármennyire szokatlanul hangzik: periféria. Másképp, láttatóbb módon fogalmazva: ha a Kárpát-medence a magja egy kontinensnyi méretű gazdasági, politikai, illetve művelődési egységnek, akkor a Bizánc-Róma-Köln háromszög csakis a héja lehet. Ebben a fogalomkörben mozogva tehát az „óra-átállítás” művelete leginkább így lenne jellemezhető: a héj összeesküvése a mag ellen. A nevezett „trojka” mindenesetre jellegzetesen maffiasztikus módon járt el a maga rövidtávra szóló, közvetlen haszonszerzést célzó munkálkodása során, amelynek a távolabbi – eléggé baljós! – következményei ma már könnyen beláthatók. Ha másból nem, a kiegészítő hadművelet tervezetéből, amely ugyanebben a fogalomrendszerben így formulázható: a mag felzárkóztatása a héjhoz. (Értsd: a Kárpát-medence „barbár” magyarságának „felzárkóztatása” a „művelt” Nyugat-Európához.) Ha tudjuk, hogy a héj szerepe – akár csonthéjas gyümölcsöket, akár szárnyas jószágok tojásait hozzuk fel analógiának – csakis a megőrzés lehet, míg a magé a teremtés, akkor fel tudjuk mérni, milyen távlatai lehetnek egy ilyen felzárkóztatási akciónak...

Második kérdésünkre – miért éppen ezt a fajtáját választották a hadviselésnek? – talán még könnyebb megtalálni a választ. Egyetlen mondatba sűrítve így szólhatna: múltat kellett csinálniuk maguknak, ha azt akarták, hogy jövőjük legyen. Sajnálatos tény: a periféria a maga valóságos működési idejében sem „szakrálisnak” nevezhető uralmi formációt, sem ennek megfelelő rangú és méltóságú szakrális uralkodót nem tudott „kitermelni”. Márpedig – ezt pontosan tudták az idő-hadművelet irányítói – dicsőséges jövőt csak dicsőséges múltra lehet építeni. Nosza: ha nem volt ilyen fényes múltunk – majd csinálunk magunknak! Csakhogy ehhez idő szükségeltetik. Mármost olyan idő, amelyben a megáhitott dicső tettek végbe mehettek. Azaz: a múltban kell nekik időt szorítani! És lőn... A lebonyolítás gyakorlati módozatairól részletesen tájékoztat Illig kétkötetes művének második fele. (Wer hat an der Uhr gedreht? – magyarul: Ki állította át az órát?)

Az előbbi esetben – miért éppen a Kárpát-medence...? – kiegészítő hadműveletről is beszélhettünk („felzárkóztatás”). Nos, ha alaposabban körbe vizsgálódunk, ilyenekkel ezúttal szembe találhatjuk magunkat. Mire gondolunk? Az idő-betoldással a „trojka” (nevezük most már így, a rövidség és az asszociációkat keltő „jó hangzás” miatt is, uralkodó-hármasságunkat!) nem csupán annyit ért el, hogy egy sohasem-volt kontinuitásnak, a „szent” Károlytól eredeztetett Karoling-dinasztiának megágyazott az európai történelemben, hanem azt is, hogy egy valóságos kontinuitást megszakított az otromba idő-betoldással. Azaz: elszakította az élőfa koronáját, a Turul-dinasztia (ismertebb nevén az Árpád-ház) szakrális uralmi rendszerét annak gyökerétől, a valódi szakrális uralkodó-östől, az államfői, katonai és erkölcsi tekintetben egyaránt példaképpül szolgáló Atillától. Láttuk: a tőle Álmosig vezető utat 300 évvel meghosszabbították, ebből következőleg egy-egy nemzedékre a reális 30 év helyett most már a valószínűtlenül hosszú 80 esztendő jutott (volna), hiszen csak így lehetett hézagmentesen kitölteni a krónikák emlegette öt generációval az újonnan nyert, 400 évnyi időtávot.

Egészen durván fogalmazva: Nagy Károly „szentségét” (ne felejtjük el: Barbarossa Frigyes valóban szentté avattatta az általa kreált ellenpápával „nagy” elődjét, habár ezt a kitüntető címet az egyház később visszavonta!) végső soron Atillától orozták el – akárcsak a bibliai Jákob a maga elsőszülöttségét bátyjától, Ézsautól. A művelet mindenesetre előképére vall... Hogy valóban ilyenfajta alattomos „translatio”-ról lehetett szó, arra egy jóval későbbi,

mindamellett nagyon is ide-találó, két tételes példázat figyelmeztet. Két híres festményről van szó, amelyek a XIX. század második felében, a múlt-gyártás nagyüzemi fázisba fordulásának idején készültek, mégpedig éppen az idő-manipulációk dolgában elsőrendűen érintett térségekben, Németországban, illetve Angliában. Az egyiknek, a német példánynak külön nevezetességet kölcsönöz az a tény, hogy a reprodukciója Heribert Illig tudta és beleegyezése nélkül a címlapjára került a Kitalált középkor zsebkönyv-kiadásának. A kép, amelynek eredetije a bajor tartományi parlament müncheni épületében tekinthető meg, alkotója pedig a kor ünnepelt történelmi festője, Wilhelm von Kaulbach, Nagy Károly koronázását ábrázolja. A másik festmény az angliai preraffaelita mozgalom jeles képviselőjének, Edward Burne-Jonesnak a munkája, és Arthur király utolsó perceit örökíti meg. A két, mondaiból történetivé avanszált alakot egy sajtósárgó tárgyi mozzanat köti össze képeinken. Nevezetesen: a magyar Szent Korona! Kaulbach éppúgy ezzel koronáztatja meg Károlyát, mint ahogy Burne-Jones is a maga haldokló Arthurjának az ágya alá (!) helyezi – mintegy jelezve, hogy evilági életében nem lesz többé módja a fejére tenni – ezt a félreismerhetetlenül egyedi megjelenésű koronát. Véletlen egybecsengés? Aligha. Inkább arról lehet szó, hogy a valódi szakrális hagyományt máig nélkülöző Nyugat-Európa ilyen módon akarta visszamenőleg szentesíteni a maga fiktív, csakis a világhódító lázalmok birodalmában ágáló álhőseit. Hogy egy ilyen értelmezési kísérletet elfogadna-e Heribert Illig tárgyalási alapul, vagy sem, az még a jövő titka. De ismervé becsületességét és megfélemlíthetetlenségét, biztosak lehetünk benne, hogy nem fogja kézlegyintéssel visszautasítani. Annyiban pedig nyilván egyetért velünk, hogy ezeken a kérdéseken most már igazán ideje közösen eltöprengenünk.

Nézzük meg ezek után, melyek azok a fontosabb átszámítandó dátumok a magyar történelemben, amelyeknek más évszázadba sorolása új felismerésekkel gazdagíthat bennünket. Mielőtt azonban ilyen irányú fejtegetéseinkbe belefognánk, illő számot adnunk róla, miért használunk az idő-korrekciók során következetesen 300 évet, szemben Illig 297 éves javaslatával. Nos, amint arra mások is rámutattak már, egy ilyen nagyságrendű hamisítást lényegesen könnyebb véghez vinni, ha a három számjegyből álló (1000 előtti) évszámokban csak egyetlen jegyet, az évszázad jelölőjét kell átjavítani, mint ha mind a hárommal bajlódni kellene. Másrésztől viszont, ha a hamisító azt akarja, hogy a keleti évszámontartási rendszerben is helyükre zökkenjenek az adatok a művi beavatkozás után, akkor kénytelen figyelembe venni, hogy a tizenkét éves állat-ciklus és az öt elem kombinációja 60 éves zárt időegységeket képez – nota bene: ezt a rendszert a mai napig használják Közép- és Kelet-Ázsiában! –, ennek a hézagmentes illesztése pedig a százas nagyságrendhez, magyarán az évszázadok láncolatához először a 300-as számnál oldható meg. Csakis így érhető el, hogy egy esemény, amely a feljegyzések szerint, mondjuk, a „tüzes Ló” évében zajlott le, a betoldás után is ugyanilyen jelzetű évbe essék. Mert sok jel vall arra, hogy ezt az egy esemény-azonosítási módot aztán valóban komolyan vették az érdekeltek! De lássuk most már a részleteket a hazai történelemből!

Az Árpádi honfoglalásnak az avarok első regisztrált bejöveteleivel való összecúszásáról fentebb már esett szó. A következő drámai fordulatot az 1001-es esztendő hozza. Az Illig-féle óra-visszaigazítás folytán ez a dátum most már nem a kezdetét, hanem éppen ellenkezőleg, a végét jelöli az utolsó európai szakrális királtságának, érthetőbben szólva: a Turul-dinasztia magyarországi uralmának. Ha viszont a fentebb már említett állítólagos „korona-küldés” jelenleg számon tartott dátumát helyezzük az Illig-tézis nagyítólencséje alá, akkor azt találjuk, hogy 1000 körül (egyelőre tíz éves toleranciával számolunk!) valóban küldött koronát pápa magyar királynak, csakhogy... Ez a pápa nem II. Szilveszter volt, hanem V. Kelemen, a magyar királyt nem Istvánnak, de nem is Vajknak hívták, hanem Károlynak (ismertebb nevén Károly Róbertnek), a küldött korona nem a Szent Korona volt, a szóban forgó „1000 körüli” időpont pedig a mai időszámítási rendszerben „1300 körülinek” adódik. Egészen konkrétan: 1308-ban került sor a pápai ajándék-koronával történő – a nemzet által soha el nem ismert –

beiktatásra, de egy korábbi, hasonlóan sikertelen és hasonlóan pápai biztatásra fogatosított koronázási kísérletről már 1300 táján is értesítenek forrásaink. Mindenesetre bizvást elmondhatjuk: ez a 300 éves csiszi-csuszi máig hatóan jól jön a „trojka” korona-küldésben érdekelt képviselőinek, illetve jogutódjaiknak.

Figyelemreméltó átrímélést észlelhetünk a katasztrofális kimenetelű 1541-es év (Buda eleste, a Kárpát-medencei Magyarország feldarabolódása), és 1241, a tatárjárás éve között.

A leglátványosabb tanulságok azonban az ún. dekanátus-váltások körül adódnak. Anélkül, hogy a kérdés csillagászati vonatkozásainak részletes taglalásába bocsátkoznánk, megjegyezzük, hogy a tavaszpont precessziós csúszása folytán a tavaszkezdő nap, március 21. hajnalán átlag 2160 éven át látjuk ugyanabból a csillagképből – jelenleg éppen a Halakból – felkelni a Napot. Ha ezt az igencsak tetemes időtávot hagyományos módon tovább osztjuk, akkor a 720 évből álló dekanátusokhoz (egyharmadnyi jegy-érvénytartamokhoz) jutunk. Ezek olyan állatövi tulajdonságokkal színezik át a teljes hónapnyi alaptulajdonságokat, hogy a három rész-egység rendre azonos elemi sajátosságokat vonultat föl. A víz-eleműnek tételezett Halak világhónapjában például a „vizes” dekanátusok így következnek egymásra: Skorpió, Rák, Halak. (Megjegyzendő: a precessziós mozgás során fordított sorrendben járjuk be a jegy-érvénytartamokat, mint a 365–366 napos „kis” évben!) Mindehhez még annyit kell hozzátanulnunk, hogy valamennyi jegy-érvénytartam esetében definíciószerűen a szellemiség alakulásának kereteit jelölik ki az éppen aktuális jegy-sajátosságok, míg ezeknek a szellemi trendeknek a konkrét, testi megjelenésére vonatkozóan – ugyancsak definíciószerűen – a szemközti jegy (illetve csillagkép) sajátosságai lesznek a meghatározók. Esetünkre fókuszálva: Kr. u. 720 körül szellemi tekintetben a Skorpióból a Rákba fordultunk át, ugyanakkor testi vonatkozásban a Skorpióval szemközti Bikából a Rákkal szemközti Bakba. 1440-ben viszont a Rákból a Halakba, illetve a Bakból a Szűzbe menetelünk tovább. Minthogy a világ anyagi-testi szinten történő alakulását könnyebb látható, tapintható dokumentumok segítségével végigkísérni, mint a szellemiség illékonyabb mozgulásait, ezúttal is célszerű lesz így modelleznünk a váltásokkal előálló újabb és újabb kozmikus, egyszersmind társadalmi-politikai helyzeteket. Ez azt jelenti, hogy 720 táján a nemzet életében igen jelentős szerepet játszó családnak (Rák-képviselő) erőszakkal el kell záratnia (Bak-hatás). Érthetőbben szólva: el kell fogatnia, zár alá kell kerülnie. Nos, éppen ez történik Istvánunk sógorával, Gyulával és annak családjával, csak hogy ezt az eseményt a jelenkori történetírás kerek 300 évvel későbbben, 1020 táján jegyzi. Az 1440-es helyzetkép még árulkodóbb. Itt a Halak világhónap Halak dekanátusa lép érvénybe, testi-anyagi szinten pedig a szemközti Szűz érezteti a maga elsőprő erejű szívó (szívhez szóló, elcsábító-elszívó) hatását. Pergessük csak odébb 300 évvel a történelem lapjait! 1741-et írunk... (A kerek évszámokhoz képesti egy-egy éves elcsúszás itt és az előbbieken abból adódik, hogy a jelenleg érvényben lévő időszámítás a Krisztus előtti első év után nem iktat be egy nulladikat, hanem mindjárt a Krisztus utáni első évvel folytatja a számlálást. Így a mai számításunk szerinti 1741, illetve 1441 voltaképpen 1740-nek, illetve 1440-nek felel meg, ugyanúgy, ahogy a korábban emlegetett 1001 és 1301 a kerek számú 1000-nek és 1300-nak!) Nos, 1741-ben éppen a Szűz egyeduralma kezdődik Magyarországon. Nőt koronázunk, aki szívre ható esdeklésével a maga elemi érdekei ellen hangolja a nemzetet, majd elszívja legjobbainkat az ország területéről a nemzet-idegen Bécsbe. Ugyanakkor a Ratio Educationis révén a szerves műveltség hagyományörökítő gyakorlatával szemben az arcnélküli alattvalók iskolai sorozatgyártását indítja el. (Jellegzetes Szűz-megnyilvánulás!) Ha Illig úrnak szüksége van konkrét bizonyítékokra tézise alátámasztására, hát íme... (Másképp ez a példa-sor visszahatólag is indokolhatja, miért ragaszkodunk a kerek 300 évhez az idő-korrekció alkalmazásakor.)

Egyetlen kérdésünk maradt hátra: miként történhetett meg mindez? Nem technikai, hanem erkölcsi értelemben. A válasz ezúttal is lakonikus rövidséggel érkezik. Világhónapunkban jó

kétezer éven át a Halak-Szűz tengely – sokat mondó nevén: a „halál-tengely” – érezteti a maga minden egyéb befolyást lenullázó, jóságosnak meg éppen nem nevezhető hatását velünk, halandó Föld-lakókkal. Ebben a korszakban, és csakis ebben, válhatnak általánossá, mindennapos előfordulással, az olyanfajta csúsztatások, mint amilyent Heribert Illig a maga Kitalált középkorában tetten ért. Ez az a korszak, amelyben az igazságot lépcsőről-lépésre kiszorítja a helyéből a bizonyíthatóság, a tudást a jólétesültség, a tények helyébe hírek tolakodnak, és ami a legszörnyűbb: mű-nyelvek kreálásával fantom-népeket lehet gyártani előre- és visszamenőleg, részletesen kidolgozott ál-történelemmel, napi politikai vagy egyéb érdekeltségeknek megfelelően.

A hazugságok kora azonban a végéhez közeledik. Heribert Illig és munkatársai jóvoltából most nyertünk 300 évet – kegyelmi idő! –, hogy észre térjünk. Vajha élnénk a lehetőséggel!

Budapest, 2002. július 15.